

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/142/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6107010882
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Mikluš
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2017:6107010882.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici na neverejnom zasadnutí konanom dňa 28.decembra 2017, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Mikluš a sudcov JUDr. Jána Deáka a JUDr. Jána Bobora, v trestnej veci obžalovaného D. I. a spol., konajúc o odvolaní obžalovaného voči rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica, sp.zn. 4T/87/2007 z 25.09.2013, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/ Tr.por. z r u š u j e sa rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, sp.zn. 4T/87/2007 z 25.septembra 2013 vo vzťahu k obžalovanému D. I..

Podľa § 322 ods. 1 Tr.por. sa v zrušenej časti obžalovaného D. I. v r a c i a vec Okresnému súdu Banská Bystrica, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Vo zvyšnej časti zostáva napadnutý rozsudok nedotknutý.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica, sp.zn. 4T/87/2007 z 25.septembra 2013 bol okrem iných uznaný vinný aj obž. D. I. z návodu na trestný čin sprenevery podľa § 10 ods. 1 písm.b/, § 248 ods. 1 , 3 Tr.zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31.08.1999 a to za skutok, ktorého sa mal dopustiť tak, že

dňa 11. 08. 1999 v presne nezistenom čase v doobedňajších hodinách vo X. navrhol obžalovaný C. C. kin obžalovanému D. I. splatiť svoj dlh voči nemu tým spôsobom, že nechá svoje osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia Combi 1,9 TDI, ev. č. X. XXX S., farby modrej metalízy, výrobné číslo motora 227920/1999, výrobné číslo karosérie TMBZZZ1U9X2218584/1999, ktoré prenajal formou leasingu od firmy Drukos dňa 20. 04. 1999, odpredať ďalšou osobou apo odpredaji nahlási na polícii krádež vozidla, na základe tejto dohody dňa 16. 08. 1999 vo Zvolene prevzal obžalovaný D. I. od obžalovaného C. C. pravé kľúče od vozidla s dokladmi, ktoré následne odovzdal obžalovanému W. S. s požiadavkou, aby toto vozidlo vyviezol mimo územia SR a odpredal a na základe tejto požiadavky obžalovaný W. S. toto vozidlo ešte toho istého dňa vyviezol mimo územie SR, kde ho odpredal doposiaľ nezistenej osobe za nezistenú čiastku, čím takto spôsobili škodu vlastníkovi vozidla v tom čase DRUKOS spol. s r.o., ul. prof. Sáru č. 5, Banská Bystrica podľa znaleckého ohodnotenia vozidla vo výške 20.656,41,- € (622.295,- Sk), ktorého právnym nástupcom je v súčasnosti obchodná spoločnosť DRUKOS, a.s., so sídlom Banská Bystrica, ul. prof. Sáru č. 5, IČO:36 039 187.

Za tento skutok boli spolu so D. I. uznaní vinnými aj C. C. a W. S..

Obž. D. I. bol za tento skutok označený ako skutok 5. obžaloby odsúdený podľa § 248 ods. 3 Tr.zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31.8.199 s použitím § 40 ods. 1, 2 Tr.zák. č. 140/1961 Zb. na trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov. Podľa § 58 ods. 1 písm.a/ Tr.zák. č. 140/1961 Zb. mu výkon trestu podmienenečne odložil a podľa § 59 ods. 1 Tr.zák. č. 140/1961 Zb. mu určil skúšobnú dobu v trvaní 12 mesiacov.

Proti tomuto rozsudku cestou svojho obhajcu podal odvolanie obž. D. I., ktoré odvolanie však Krajský súd v Banskej Bystrici svojím uznesením sp.zn. 2To/121/2013 z 13.05.2014 ako nedôvodné zamietol.

V dôsledku sťažnosti už odsúdeného D. I. následne vo veci konal Ústavný súd SR, ktorý svojím nálezom sp.zn. III.ÚS 509/2015 z 19.01.2016 rozhodol, že bolo porušené základné právo D. I. na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2 To 121/2013 z 13. mája 2014.

Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2 To 121/2013 z 13. mája 2014 v časti výroku o zamietnutí odvolania D. I. proti rozsudku okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4 T 87/2007 z 25. septembra 2013 zrušil a vrátil Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

D. I. finančné zadostučinenie nepriznal.

Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný uhradiť D. I. trovy konania v sume 340,90 € (slovom tristoštyridsať eur a deväťdesiat centov) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet advokáta JUDr. Jozefa Brázdila, Advokátska kancelária Brázdil & Brázdilová, Trhová 1, Zvolen.

V čase rozhodovania Ústavného súdu SR však už medzitým bol v dôsledku žiadosti Okresného súdu Prešov celý trestný spis Okresného súdu Banská Bystrica, sp.zn. 4T/87/2007 zapožičaný Okresnému súdu Prešov, kde tento okresný súd koná v trestnej veci voči iným odsúdeným, najmä voči ods. W. S.. Až po viacnásobných urgenciách Krajského súdu v Banskej Bystrici Krajský súd v Prešove dňa 27.11.2017 vrátil trestný spis OS Banská Bystrica, sp.zn. 4T/87/2007 krajskému súdu, aby tento mohol v dôsledku vyššie uvedeného nálezu Ústavného súdu SR vo veci znovu konať a rozhodnúť o odvolaní obž. Stanislava I. voči rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica, sp.zn. 4T/87/2007.

Z predloženého trestného spisu potom následne dôsledne sa riadiac závermi uvedenými v náleze Ústavného súdu SR krajský súd zistil, že s napadnutým rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica z 25.09.2013 ohľadne obž. D. I. sa nie je možné stotožniť.

Krajský súd musí konštatovať, že po dôslednom preskúmaní predloženého trestného spisu je zrejmé, že je potrebné zrušiť napadnutý rozsudok pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie

a taktiež, pretože vznikli pochybnosti o správnosti v skutkových zisteniach napadnutých výrokov, na objasnenie ktorých treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy tak, ako to ukladá krajskému súdu ust. § 321 ods. 1 písm.b/, c/ Tr.por.

Aj z nálezu Ústavného súdu SR krajský súd vychádzal, že pri prvotnom odsúdení obžalovaného D. I. mali byť stíhané aj ďalšie dve osoby, kde mal D. I. vystupovať ako návodca na trestný čin sprenevery. Tak, ako W. S., aj obž. D. I. poprelí spáchanie skutkov, len C. C. mal v rámci jeho 4 výsluchov v prípravnom konaní odmietnuť vypovedať, avšak mal sa priznať k spáchanému skutku v písomnom odvolaní, podaného prostredníctvom obhajcu, ktoré obsahovalo tvrdenie, že C. C. sa ku skutku priznal, oľutoval ho a zároveň mal opísať účasť spoluobžalovaného I. na spáchaní skutku.

Takéto odôvodnenie odsudzujúceho prvostupňového rozsudku nemožno považovať za dostatočné. Z odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového súdu nie je zrejmé, ktorý konkrétny dôkaz usvedčoval obžalovaného I. zo spáchania návodu na trestný čin sprenevery, chýba akékoľvek presné označenie dôkazného prostriedku, z ktorého by takýto dôkaz vyplýval, pritom ak prvostupňový súd poukázal vo svojom meritórnom rozhodnutí na odvolanie C. C. podané jeho obhajcom, ktoré malo obsahovať informáciu o tom, že sa tento obžalovaný priznal k žalovanému skutku, bolo namieste, aby prvostupňový súd okrem tohto pomenovania aj tento konkrétny dôkaz vykonal a nepostačovalo na rozhodnutie len poukázanie na toto vyjadrenie obž. C. formulované jeho obhajcom v odvolaní.

Uvedenie a označenie všetkých relevantných dôkazov naberá na odôvodnenosti zvlášť v situácii, ak túto skutočnosť okresný súd uviedol v rozhodnutí, pričom obž. C. odmietol v prípravnom konaní vypovedať a teda nie je z odsudzujúceho rozsudku absolútne zistiteľné, z ktorého dôkazného prostriedku vyplýva

priznanie obž. C. a zároveň usvedčenie obž. I., že sa na tomto konaní podieľal. Samotný obž. I. návod na trestný čin sprenevery poprel a teda ak ho mal spoluobž. C. z takéhoto konania usvedčovať, takáto procesná situácia si vyžadovala vykonanie ďalších pre ustálenie skutkového stavu nevyhnutných úkonov.

V odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňového súdu z 25.09.2013 jednoznačne chýba uvedenie, resp. označenie čo i len jediného dôkazu, o ktorý svoje skutkové zistenia v preskúvanom prípade súd oprel a rovnako v ňom absentujú s tým späté úvahy súdu, ktorými sa pri hodnotení dvoch navzájom si odporujúcich dôkazov spravoval. Formulácia odôvodnenia rozsudku okresného súdu zakladá zdanie, že tým dôkazom je už spomínané odvolanie obhajcu proti rozsudku okresného súdu z 13.06.2012, čo však nie je možné akceptovať.

Prvostupňový súd ak má dať spravodlivému procesu zadosť, je povinný svoje konečné rozhodnutie dostatočným spôsobom, jasne, určito a presvedčivo odôvodniť vo vzťahu k vyriešenému výroku, pričom odôvodnenie preskúvaného napadnutého rozsudku týkajúceho sa osoby obž. D. I. tieto požiadavky nespĺňa. Formulácia použitá okresným súdom môže právom vzbudzovať dojem, ako by sa spoluobž. C. u obž. D. I. chcel len utvrdiť v spáchaní sprenevery, resp. že očakával, že jej spáchanie on sám schváli.

Tieto zásadné nedostatky prvostupňového súdu musel vyhodnotiť odvolací súd vo vzťahu k obž. D. I. spôsobom, ako je zrejme z výroku tohto uznesenia, nemohol sa s napadnutým rozsudkom stotožniť už aj vzhľadom k tomu, že takýto záver mu v podstate prikázal rešpektovať samotný Ústavný súd, čo vyplýva z § 56 ods. 6 zákona o Ústavnom súde.

Keďže vytýkané nedostatky krajský súd nemohol sám napraviť, musel potom napadnutý rozsudok prvostupňového súdu vo vzťahu k obž. D. I. zrušiť a postupom podľa § 322 ods. 1 Tr.por. vrátil v napadnutej časti, teda ohľadne výroku o vine a treste obž. D. I. súdu prvého stupňa s tým, aby túto vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Z týchto dôvodov preto krajský súd rozhodol tak, ako je to vyššie uvedené.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.